

מראי מקומות - מגילה

ל:

א. ר' אמי אמר לסדר פרשיות הוא חוזר

כ' הטורי אבן, ואע"ג שאין בפרשיות הללו כדי קריאת ז' קרואים, ובפ' שקלים וזכור אין כי אם כדי קריאת אדם א' בלבד, מ"מ מדלגין וקורין וחוזרין וקורין אותה פרשה, עד שישתלמו לז' קרואים. אלא שהק', איך מותרין לדלג, הא אין מדלגין אלא במקום שא"א בענין אחר, וכאן הרי יכול לקרות ו' קרואים בעניינא דיומא [דהיינו בפרשת השבוע], וחד מפרשיות אלו. ועוד, הרי בר"ח שחל בשבת עושין כן, קורין ו' מעניינא דיומא וחד מר"ח, ומ"ש הני, והניח בקו'.

ב. מצפרא כנופיא, וכו'

כ' הר"ן בתענית (ד: בדפי הרי"ף) דמשמע שלא היו קורין בבוקר, ולכן תמה על מנהגנו, שאנו נוהגין לקרות ויחל גם בשחרית. וע' בלחם משנה (תעניות א', י"ז), שכ' דבזמן הגמ', כיון שהיו עסוקים ורדופים במצוות, ולהסיר המכשולות והעבירות, ראוי הי' לבטל קריאת התורה משום זה, אבל בדורות אלו, שאין אנו רדופים כ"כ במצוה, אין ראוי לנו לבטל קריאת התורה בבוקר בשביל כך. ובר"ן אצלנו כ' עוד להעיר, דכיון דלדידן לית לן כנופיא, וקורין בשחרית, וכנ"ל, למה קורין ב' פעמים ויחל, למה אין קורין בשחרית מעניינא דיומא, ובמנחה ויחל. ותי' דכיון דקמאי תקון הפסקה בתענית, ולא היו קורין בענינו של יום, אכן נמי אין קורין.

ג. בפסח קורין בפ' מועדות של תורת כהנים

צ"ע, למה מתחילין בשור או כשב, ולא מתחילין מיד בסדר המועדות. כ' הלבוש (או"ח תרנ"ט, א') שהוא כדי לעשות הפרשיות בריוח. וע' ראש יוסף שכ' דאולי מתחילין משם משום דנזכר בו יציאת מצרים, או לומר דאף בקרבן פסח, דאיסור כרת הוא, מ"מ נוהג בו איסור אותו ואת בנו. וע' בהעמק דבר (ויקרא כ"ב, כ"ז-ל"ג), שכ' דודאי בלי ספק הי' זה מסורה ממשה רבנו לקרות מפ' שור או כשב, וכ' להוכיח זה מלשון המשנה, דזה נקרא "פ' המועדות" ולא קתני כמו שנקט בראש השנה "בחווד השביעי", ללמדנו בא לרבות שקורין אף משור או כשב, שהוא ג"כ חשיב מפ' המועדות. וכ' שם לבאר למה כל דבר מקושר להמועדות. ולמשל, הא

דמיום השמיני והלאה ירצה לקרבן ד', שהוא להורות דנדירים ונדבות, שהם מרובים ביו"ט, דינם שונה מקרבנות חובה לענין הדין דצריך ח' יום, דבנדירים ונדבות מהני ח' ימים אף לכתחלה, ובקרבנות חובה מצותן לכתחלה מל' יום. וכ"כ טעם בכולם, ע"ש ואכ"מ.

ד. ובשאר כל ימות החג קורין בקרבנות החג

כ' הר"ן (י: בדפי הרי"ף) דמשמע דזהו רק בשאר ימות החג, אבל ביו"ט עצמו אין קורין בקרבנות החג, ודלא כמנהגנו, שאנו מוציאים ב' ספרי תורה בכל ימות החג לקרות בקרבן החג. וכ"כ תוס', שלמנהג שלנו אין מקור בתלמוד, אלא שהוא בסדר ר' עמרם גאון. וכ' תוס' דיש קצת סמך לזה ממה דאי' לקמן דאמר לו הקב"ה למשה דכל זמן שאין בהמ"ק קיים יהיו ישראל קורין סדר הקרבנות ומעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפני. והק' הראשונים, א"כ מ"ט גם בכל שבת אין קורין הפרשה של מוסף השבת, ותיירצו כמה תירוצים. תוס' לעיל (כג. ד"ה כיון) כ' א' משום דאין בפ' זו אלא ב' פסוקים, ואין מוסיפין מלפניו או מלאחריו, כיון שאינו מעניינו של יום. (ב) צריך להיות ההפטרות מענין שסיים הקריאה, ואם יסיימו כל שבת בענין שבת, יהיו כל ההפטרות שוין (וע' ר"ן י: בדפי הרי"ף) דמשמע דכ' כתי' זו אבל בל' היפך, דהיינו דההפטרות היא מעין הפרשה, וכיון שהיא מעין הפרשה, צריך שיהי' סיום הקריאה מעין ההפטרות. (ג) אין קורין בספר תורה שני בקרבנות אלא אותם הקרבנות שבאים לכפר (כיון שמה שאנו קורין הוא משום מה שאמר הקב"ה לאברהם, וכנ"ל), ומוסף של שבת אינו בא לכפר. וע' בר"ן דכ' עוד תירוץ, דכיון דמפסיקין הקריאה הרגילה לקרות מעניינו של יום, א"כ קורין גם קרבן היום, משא"כ בכל שבת שאיננו קורין בעניינו של שבת.

ה. בחנוכה בנשיאים

פרש"י, משום שהי' ג"כ חנוכה המזבח בימי חנוכה. והתוס' הרא"ש (לא) פי' בשם ר' שמעי' דמשום דמכ"ה בכסלו הי' ראוי להקים את המשכן, אלא על פי הדבור הי' מקופל עד א' בניסן, ולא חנכוהו הנשיאים, וכדאי' במדרש, ולפי שהי' ראוי להקימו מכסלו ולחנכו, לכך קורין פ' הנשיאים בחנוכה.